

posés FLORIACUM era ben excusable en un temps en què encara no es coneixia a la nostra Univ. de Bna. la Gramàtica Comparada del nostre fundador Diez. Els arguments rebuscats¹ que fa Aebischer (*Top.*, 151), per ressuscitar-la, no són més que els seus habituals cofis-i-mofis, envers la seva absurda tesi que val més la paraula de l'escriba del doc. més antic que ens ha pervingut, que no el dictamen de la fonètica històrica. L'actitud que el condueix a les seves insostenibles etim. anti-fonètiques de *Caça*, *Estrac*, *Gausac*, *Brullà*,¹⁰ *Castelladral* i altres. Salta a la vista que una base *FLORIACUM hauria donat **Florac* en fonètica catalana.²

Encara que Schulze no registri *Floridius*, porta, de textos romans, la majoria dels membres possibles d'aquesta família antroponímica (*Florus*, -ra, -rius, -reius,¹⁵ -ronius, 480); i els noms en -IDIUS que solen figurar en quasi totes aqueixes famílies, estan registrats en massa pel mateix Schulze (*Placidius*, *Pisidius*, *Abidius*, *Dupidius*, *Picidius*, *Tullidius*, *Dulcidius*, *Galla Placidia*, Bna., esposa d'Àtaulf; *Placidia* S. x a Organyà) (*BABL* VIII, 508ss.)... Majorment trobant-se *Floridius* en tres inscripcions romanes (ICR) citades ja per M-L. (*Altport. Namen* II, 47); i fins registra *Floridius* (ibid. II, 58). En tot cas *Floridius* és el nom d'un dels jutges que pronuncien a Girona, en nom²⁵ del rei Carlo[man] i en presència del llegat del papa, en un judici convocat pel bisbe de Girona (*MarcaH.*, 783.6); *Floridia* en doc. ross. de 869 (Monsalv. XXI, 315).

Ho acaben de refermar els següents NLL catalans,³⁰ on figura FLORIDIUS directament, sense sufix derivatiu, com a complement d'un apel·latiu topogràfic.

(1) Un *Puio de Fluirdio* que es troba en l'escr. de dotació de Sta. M. d'Olèrdola, de 991, seria avui *Puig-florit* prop de Bna., segons Balari (*Orig.*, 181, n. 13).³⁵

(2) FLORÍ, llogaret agre. a Ur, alta Cerdanya: «le hameau de *Flury* --- *Flory*, 11 hab.» (Brousse, *Cerd.* Fr. 6, 296, 299); Torras (*Pir. Cat.* IX, 153); *Fleury*, m. fr. al 100.000.

PRON.: *fluri* (enq. d'Ur i Enveig, 1959, XXIII, 64-40 77).

MENCIONS ANT. 1011, butlla del Papa Sergi a favor de Cuixà: «--- Bajande, *Estavar*, *Gurguja*, *Nervice*, Curte *Floridio*, *Edors* ---» (*MarcaH.*, 980. 39); el mateix *Marca* publica una butlla del mateix⁴⁵ Papa, de text ben semblant, a favor del mon. de Ripoll, només que el nom que ens interessa hi apareix deturpat en «Centa *Florida*» (985,46); 1067: «alodios in com. Cerritanie, in villa Hur --- et de Uilangulid [Brançolí] et de *Curt Floridie*», Alart (*Cart. Rouss.*, 72).⁵⁰

És clara, doncs, l'etim. CORTE FLORIDĪI, en què l'acció metafònica de la -Ī ha fet que la tònica no s'obrís en e, i en resultà -ii, reduït a i. Així ja en les MENCIONS posteriors: 2a. meitat S. XIII: *Flori* (Delcor, *Juifs Puigc.*, *Sefarad* 1966, 32-35); en les negociacions⁵⁵ de la conxorxa franco-madrilenya de 1660, l'anomenen així fins que quedà en mans de París (Sanabre, *Tractat dels Pirineus*, 89). Ponsich hi afegeix *Florizii* (amb vars. -izi, -idi) a. 1260, *Florida* 1265, 1267, 1318 i *Flori* des de 1294 (*Top.*, 148).

(3) *El Flori*, veïnadet agre. a Osor (Selva); oït *al fluri* (1970).

També és possible que tant aquest com els següents resultin de normalitzacions de CORTE-FLORIDI, mitjançant dissimilació r-r > l-r o n-δ. Hi ha *Cal Flori* en te. Sta. Cecília de Montserrat vora Marganell; *Can Flauria*, a Abella de Vilallonga (1970); *Coma-floriu*, te. Riu (Cerd.) (Torras, P. C. IX, 5), 30 k. SSO. del (2): si bé ací, es contrauria FLORIDI en FLORIDĪ, abans de la reducció -Ī- > i; i per consegüent la -d, mantinguda fins al període català, es vocalitzà en *u* segons la norma catalana.

¹ O puerils: «la graphie *Floriacus*, -um, ne se comprendrait pas» [partint de *Floridius* o *Floreius*]. És clar que l'escriba ha posat -ria- per peresa de repetir la i en *Floriacus*. —² De FLORIACUM vénen alguns NLL del S. de Fr.: *Florac*/*Floirac*, i de FLORIANUM uns *Florian* de H. Gar. i Gard (Skok, § 132). D'aquest ve el mossàrab arabitzat FLORENT, agre. de Confrides, prop d'Alcoi, que ja figura a les nòmimes de sarraïns del Coll de Rates, de 1404 *Misc. Fabra*, p. 223); SSiv. el troba ja com rectoria de moriscos el 1535, i Lapeyre, 44, amb 10 i 22 moriscos el 1562 i 1602; ja no figura en el de 1609; un duplicat *Florén* arag., cap a l'Ebre (prop d'Alborge i de Lascasas) cit. en doc. de 1244 (*BABL* IX, 243).

Florent, V. *Florejacs* (nota 2)

La FLORESTA

Municipi de les Garrigues al límit de la plana d'Urgell.

PRON. MOD.: *la florésta*, oït per Casacuberta (c. 1920) a Juneda; Cor., enq. de 1935.

HOMÒNIMS. Barri de xalets de Sant Cugat del Vallès, aigües avall de Vallvidrera. Es recorda encara que aquest nom hi fou posat cap a 1918 o 20, en inaugurar allí una estació del F.C. de Sarrià-Rubí.

En català només les formes *forest* f. i més tard *foresta* es troben a l'E. Mj. La variant *floresta* sorgeix en castellà cap al S. xv i sobretot el xvi per influència de *flor* i *florir*, -recer sobre *forest(a)*, mot d'ambient afrancesat o oc.-català (*DECat* IV, 121-3; *DCEC*). J. F. C.

-FLORET, BENI ~

Despoblat de Cocentaina (Cavanilles II, 158); SSiv. encara recordat allí (*beniflorét* XXXIV, 25.22). Lapeyre (45) li troba 5 focs de moriscos el 1563 i 13 el 1602. Reglā l'anomena així mateix, amb 15 moriscos el 1609; SSiv. diu que ja es dona com a despoblat el 1613 i més tard en el S. XVII.

Res d'això en el *Rept.* La combinació *Fl-r-* ja mostra que no pot ser compost aràbic amb *Beni* 'fills' sinó un dels nombrosos mossarabismes formats amb PINNA 'penya', aplegats en el vol. I, 258-9; probablement PINNA FLORIDA 'florida o pròspera', o bé FLORATA 'cober-